

ANUL VI. - No. 2.
15 Noembrie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

- I. C. Cătuneanu : Ce ne așteaptă
Gh. Cârlan : O veche nedreptate ce trebuie reparată
Un document al anului 1858 : „Eвреimea în România“
Infrățirea Românească : Spitalul destinat Moților
Un memoriu
C. Danilla : Preoți creștini la „sfințirea bisericii
jidovești din Pecica“-Arad
Redacția : Inițiativă românească
Oameni de inimă
D. V. Ciohat : Defaimătorii
Spicuri din „Imperialismul lui Izrael“
S. Crețu : Unii domni „luminători ai satelor“

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. Lazar Isaien.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Ce ne așteaptă.

Din experiența neamului nostru, cotropit în părțile de Nord ale țării de Jidani, se desprinde adevărul: *acolo unde se încuibează Jidani, pier Români.* Faptul acesta de stingere a nației noastre, ni-l prezintă viața Maramureșului.

Nu odată în această revistă ne-am ocupat de schimbarea caracterului etnic al ținutului, de unde au pornit descălicătorii lui Dragoș-Vodă.

Articolul meu intitulat „Un județ oropsit“, apărut în *Infrățirea Românească* din 15 Iunie 1927, a fost întâmpinat de profitorii politicianismului mârșav și hrăpăreț cu vorbele „*exagerare cuzistă*“. Nu pentru a dezarma turma lacomă a acestor incorigibili, ci pentru a continua, înfruntându-i cu disprețul cuvenit, lupta noastră zilnică de a lumina pe cei mulți prin constatări adevărate, șocotim de datarea noastră să reproducem din articolul apărut în ziarul „*Universul*“ din ultimele zile ale lunii Septembrie 1929, cele ce urmează pentru ca cititorii să înțeleagă: ce ne așteaptă, dacă se continuă față de Jidani, politica din primul deceniu al României întregite.

„Mizeria economică a Maramureșului. — Sărăcia elementului românesc provocată de invazia străinilor. — Câteva date statistice concludente. — Ravagiile cărciumarilor uzurari. — Tristul trecut al școalei românești.

„Procesul de înstrăinare a Maramureșului românesc a mers paralel cu sărăcirea complectă a populației autohtone. În măsura în care se înmulțea numărul oaspeților nepoștiți pe pământul vechilor descălicători de țară, în aceeași măsură stăpânirea pământului scăpa Românilor, trecând în tabăra adversă.

„Câteva exemple dureroase ne servește statistica comparativă. Cea

mai mare comună din județ, comuna Borșa, era, prin anii 1848—1850, curat românească. Străinii nu numărau mai mult de 1 la sută din populația satului. În același timp, toate terenurile cultivabile, pădurile, locurile de pășune se aflau în proprietatea Românilor. Mulțumită invaziei de elemente străine, favorizată în chip conștient de regimul maghiar, astăzi aspectul demografic al comunei, ca și situația proprietăților de pe teritoriul ei, s'a schimbat cu desăvârșire în paguba noastră. Abia jumătate din populația satului a rămas românească, iar pământul a ajuns aproape în întregime în stăpânirea noilor veniți.

În comuna Botiza, același fenomen. O singură firmă străină a acaparat peste 9000 de jugăre în vreme ce 200 familii românești au rămas fără pământ. La Seliște un proprietar evreu deține 2000 jugăre, în Moisei alt musafir de curând descins pe aceste meleaguri stăpânește alte 3000 jugăre, pentru a nu mai pomeni despre bine cunoscutul Groedel, care s'a ridicat în câțiva ani, prin speculații îndemnatice la rangul de rege al codrilor maramureșeni. Iată cine sunt astăzi seniorii Maramureșului, în locul voievozilor Dragoș și Baliță de pe vremuri...

„Spre oricare colț al Maramureșului ți-ai arunca privirea, același spectacol te așteaptă. Ogoarele, pădurile de brazi, pășunile, toate au fost smulse, în mai puțin de o sută de ani, din mâinile Românilor, îmbogățind pe străini. Așa se face, că în momentul de față mai bine de trei sferturi din proprietatea funciară a județului aparține minorităților, pe când țărani noștri, cu toate intențiile bune ale reformei agrare, reduși la cea din urmă expresie a mizeriei economice, sunt nevoiți să emigreze, părăsindu-și căminurile în voia întâmplării.

„Trei mari dușmani au avut Români maramureșeni, cari i-au se-

cat toate puterile și i-au stors toată vlagă. Alcoolismul, mai întâi. Cămătăria, în al doilea rând. Incultura, mai presus de toate.

„Astăzi încă, din cele peste 300 cărciumi câte sunt în Maramureș, mai bine de 280 sunt ținute de străini, în majoritate evrei. Poporul din aceste regiuni, care putea să fie dat altădată ca model de cum-pătare, a fost alcoolizat cu o drăcească premeditare, ajungând până acolo, că trei sferturi din câștigul brațelor sale se duce acum pe rachiu. Cărciumile au înghițit sănătatea, averea, și mândria acestor oameni de munte, cari pe cât de greu adună câțiva bani, pe atât de ușor îi aruncă pe teigheaua jupânului lacom și șiret.

„Cărciumarul poartă cu el și flagelul dezastruos al uzurei. Pare de necrezut, dar locuitorii au plătit, prea deseori, dobânzi, cari se ridicau până la 1000 la sută. Legile pentru stăvilirea cametelor au fost zadarnice, căci exploatații țărâ-nimei lipsite de apărare se pricepeau totdeauna să se strecoare printre prevederile stricte ale paragrafelor, având de partea lor ignoranța mulțimii, care se lasă jefuită cu resemnare.

„Incultura poporului român din Maramureș a fost, deasemenea, rodul unui calcul al păturii dominante străine. Biserica noastră era prea săracă pentru a întreține școlile confesionale de ajuns. Până la 1864, când Maramureșul a fost trecut sub îngrijirea episcopiei unite dela Gherla, preoții erau trimiși de episcopia ruteană catolică dela Muncaci, care numai de interesele învățământului național românesc nu se preocupa. Cât privește școala de stat din Ungaria de ieri, cine nu știe, că nu urmărea altceva decât maghiarizarea cu sila a fiecărui copil de Român, căruia i se traducea numai decât numele și i se puneă în mână abecedarul unguresc“.

A. H.

Din cele spuse fără „*exagerare cuzistă*“ de Dl. A. H., oricine înțelege că adevărata cauză a stingerii

Românismului în Maramureș pornește dela acel element, pe care Ungurii l-au întrebuițat contra nației noastre și pe care politicieni Români îl ocrotește și-l favorizează contra aceleiaș nații românești: cauza este Jidovimea parazitara. Dacă politica Maghiarilor de a fi căutat să ne distrugă neamul, este explicabilă din punctul de vedere sovinișt, te rog, iubite cititor, spune-mi cum să calific guvernul românesc în întregite care au îngăduit să continue tactica dela Buda-Pesta față de nația românească desrobită? Indrăznești să obiectezi că nu s'a continuat?

Nu s'a continuat, când s'a permis cu ticăloșie revoltătoare o imigrație de Jidani tot așa de numeroasă ca și sub Unguri? când Jidovimea parazitara ucide treptat dar sistematic populația rurală cu alcool tot așa de aprig ca și sub Unguri? Când camăta jidovească nu are nici un frâu ca și sub Unguri? Când reforma legii agrare s'a aplicat în favoarea Jidanilor? Când condițiile de viață a populației autohtone s'au înăsprit în așa fel, încât Românii își părăsesc vetrele părintești spre a face loc Jidanilor cari sporesc și huzuresc în noile așezăminte?

Așa dar, s'a continuat sub guvernele României întregite, fără intenție, dar cu păcătoasă neglijență, politica de exterminare a Românilor din Maramureș, lăsați pradă celui mai viclean, mai hrăpăreț și mai crud neam din câte cunoaște istoria, lăsați în ghiarele Jidovimei parazitare.

Oare cazul Maramureșului în agonie nu este de natură să ne deștepte? Ori așteptăm ca boala să se întindă peste tot trupul acestei nații, condusă când de netrebnici, când de șarlatani?

Această tagmă de oameni nu merită onoarea întrebării puse, pentru că asemenea problemă nu-i preocupă. Ei exercită sau vânează puterea nu spre a îndrepta vitregia trecutului în folosul nației desrobite, ci spre a se căpătui, între ei aducând sărăcirea nației, cum dovadă ne-a făcut și zilnic ne face guvernul Maniu-Mihalache.

Ii întreb pe aceia, cari mai pot forma rezerva de mâine în conducerea acestei țări, stăpâniți de aceleași griji și călăuziți de aceeaș conștiință românească ce stă la baza acțiunii Ligii Apărării Naționale Creștine.

I. C. Cătuneanu.

O veche nedreptate ce trebuie reparată.

Orașul Suceava vechea capitală a Moldovei, unde și-a avut reședința și Ștefan cel Mare, avea la ruperea Bucovinei din trupul Moldovei, populație aproape curat românească. După încorporarea ei la statul asstriac au început să o invadeze Nemți, Poloni, Ruteni, Cehi și alte națiuni mai ales ca slujbași, așa că elementul românesc a ajuns în minoritate. Elementul jidovesc, care era la răpirea Bucovinei, inexistent în orașul Suceava, a început și el să invadeze mai ales din Galiția, murdar și lipit pământului de sărac. Românii aveau prăvălii, aveau clădiri în centrul orașului dimpreună cu Armenii. Aveau bresle foarte bine organizate și bogate. Avem și astăzi numiri de străzi din vremea aceea ca Str. Dubălarilor, Str. Cojocarilor, Str. Plăcintarilor și altele; dar pe încetul breslele au fost nimicite și au rămas numai numele lor.

În partea de sud și de vest se mărginea orașul cu moșia principelui domnitor Mihail Grig. Sturza. La 19 Iulie 1841 a donat și a cedat acest principiu, orașului Suceava, din moșia Bosancilor pământurile Tărtărași și Areni, în întindere de 1543 de jugăre, adică 857 de fălci, pentru pășcătoare și sămănături. De bună seamă că la anul 1841, poporul român forma majoritatea absolută a orașenilor și de aceea și Sturza a făcut această donație orașului. Dar pare că avea prințul presimțirea că odată Jidanii vor umple orașul Suceava cu cărciume și de aceea între alte condițiuni, la donațiune, a prevăzut că nu-i voie de exercitat pe acest pământ dreptul de propinație, nici dreptul de debit pentru băuturi spirtoase.

Două sute de fălci din acest teren au rămas ca islaz, iar șase sute cincizeci și șapte de fălci, pentru arătură. S'a fixat și o taxă mică pentru pășcătoare pe islaz și pentru arendarea terenului arabil, la locuitori. Din acest venit a hotărât consiliul comunal să clădească un liceu, o școală reală, o cazarmă, apaduct și altele. S'a mai stabilit ca principiu că „fiecare locuitor dotat cu pământ are să-l exploateze și să-l folosească însuși ca să-și asigure traiul și cele necesare pentru familia sa, fără să aibă dreptul de a face cu proprietatea comunei speculă sau chiar cămătărit. Care nu va îndeplini aceste condițiuni i se va lua pământul“.

Între timp însă invazia Jidani-

lor din Galiția spre Bucovina se făcea după un plan bine stabilit și un număr destul de mare a năvălit și peste Suceveni, așa încât la anul 1859 au cerut și Jidanii o întindere de 25 fălci din pământul arabil al Tărtărașilor pentru comunitatea lor. Și de ce au cerut-o pentru comunitate și nu individual? Pentru că după hotărârile comisunii fiecare locuitor dotat cu pământ avea să-l exploateze și să-l folosească însuși și nu avea voie să facă speculă sau cămătărit cu proprietatea comunei. Dar cine a mai văzut Jidani cari să exploateze și să folosească ei însuși pământul? Și atunci, ca să încunjure hotărârea consiliului comunal și să facă speculă și cămătărit, au cerut 25 de fălci pentru comunitatea jidovească. Și cu toate că cererea lor era nedreaptă, consiliul comunal de atunci fiind jidovit, ca cele mai multe consilii de prin orașele cu populație jidovească mai numeroasă, i-a cedat comunității 25 fălci, pentru speculă. Ba încă spre rușinea consiliului comunal de atunci, se spune în procesul verbal din 5 Martie 1859, următoarele relativ la pretențiile comunității jidovești: „Cât despre folosirea pământurilor arabile ce o reclamă izraeliții nici de cum pe nedrept a hotărât întreaga comunitatea creștină să predeie comunității evrești locale 25 de fălci sau 45 de jugăre spre folosire pentru totdeauna. Reprezentantul comunității izraelite declară că după achitarea dărilor către comună, vor să întrebuițeze banii rezultați din cele 25 fălci, pentru binele comunității lor“. Președintele comunității se declară mulțumit și spune că nu mai are comunitatea nici o pretenție. Cred și eu.

Dar dacă la 1859 Jidanii s'au declarat mulțumiți cu atât, apoi nu trebuie pierdut din vedere că invazia lor din Galiția continuă cu toată puterea și la Suceava ca și în întreaga Bucovina, așa încât la anul 1873, văzându-și ei numărul sporit și devenind peste noapte cetățeni get, beget ai orașului Suceava după sistemul prea bine cunoscut, și-au ridicat pretențiile și au reclamat pentru comunitatea lor 50 de fălci sau 90 de jugăre. La ședința din 15 Martie 1873 s'a admis de către consiliul comunal cererea Jidanilor. Aproape toți orașenii creștini din Suceava au făcut apel în contra hotărârii consiliului comunal. Consiliul însă, deși compus în majoritate de creștini s'a făcut apărătorul comunității jidovești; „întru

cât“, după părerea consiliului de atunci, „aceste pământuri reprezentau un fond al întregii comunități a Sucevei, asupra uzufuctului cărora pot face pretențiuni și membrii com. Suceava de rit mozaic și întru cât aceștia au profitat totdeauna la fel ca și orășenii creștini în mod indirect și de câștigul vărsat în cassa orașului, fiind acesta întrebuințat pentru scopuri comunale“. Jidanii cu logica lor vor să spună prin intermediul consiliului comunal, că dacă au tras și ei foloase din pământurile dăruite de Sturza, atunci urmează să li se acorde și pământ. Adecă dacă faci pomană cu cineva din avutul tău, urmează să-i dai și avutul din care ai făcut pomană.

Apoi, și prin statutele votate la 1859, spune consiliul, li s'a recunoscut orășenilor izraeliți dreptul de a face pretențiuni, prin aceea că li s'a acordat 25 fălci. Cât privește obiecțiunea orășenilor creștini, — cari au făcut recursul — că „preș. comun. mozaice la 1859 a dat o declarație în numele obștii mozaice ce pretindea că sunt satisfăcuți și definitiv mulțumiți“, se substitue consiliul comunal întru apărătorul com. jidovești, spunând că președintele nu a fost autorizat nici prin natura calității sale, nici prin procură specială să facă o învoială cu aceasta și anume să renunțe la dreptul ce-i revine fiecărui orășean izraelit. Mai departe se apără consiliul comunal — din care făceau parte și doi Jidani, la dispoziția cărora stătea întreg consiliul, lucru ce se întâmplă și acum de altfel — că „pământurile s'au donat și cedat ca proprietate, locuitorilor orașului Suceava și urmașilor lor (prin acești din urmă trebuie fără îndoială să fie acuma numărată de fapt o parte importantă a orășenilor evrei cu dobândirea imobilelor, ce aparțineau în timpul acela orășenilor creștini)“ și deci „nu mai vine în considerare necesitatea de a decide asupra apelului înaintat de orășenii creștini“. Iată așa dar un consiliu comunal în majoritate creștin care este de părere că dacă imobilele orășenilor creștini au ajuns în mâni jidovești, atunci trebuie să le ia și pământurile creștinilor și să le dea Jidovilor ca să-i sugrumă cu totul pe creștini. Ce judecată frumoasă!

La înființarea statutelor pentru administrarea acestei donațiuni s'a stabilit principiul că fiecare locuitor dotat cu pământ are să-l exploateze și să-l folosească el însuși.

Dar când a cerut comunitatea jidovească să i se acorde 50 de fălci în contra principiului stabilit prin statute, atunci s'au căleat statutele. Aceasta nu-i nimic nou pentru noi, că pentru Jidani nu există respectarea legilor, și cu toate acestea invocă scutul legilor mai mult ca ori cine. Ne mirăm doar că și la anul 1859 a fost tot așa.

Dar să presupunem că stăpânirii nemțești nu i-a fost aminte de Suceava, însă să vedem ce s'a întâmplat cu acest pământ dat Jidanilor pentru a îmbogăți și mai mult comunitatea care dispune de sute de milioane. Avem unsprezece ani dela unire, comunitatea jidovească și acumă ca și atunci dă pământul pe vară Românilor din satele vecine pe bani grei, cari întra în cassa ei și cu toate acestea consiliile românești — vorbă să fie — cari s'au părăndat până acuma în frunte cu primarii lor nu îndrăznesc să spună un cuvânt despre această fărădelege și pot asigura că nici nu vor atinge această chestiune atât de gingasă când e vorba de voturile jidovești. Să se știe că, numai când va lua frânele țării Liga Apărării Naționale Creștine, se va curma cu această încălcare de lege, căci atunci primarii, ca să fie aleși nu vor avea nevoie de votul jidovesc.

Dar administrația românească ca să o întrecă pe cea nemțească, s'a arătat mai păcătoasă în fața Jidanilor și această imbecilitate, ca să nu-i spun altfel, a culminat în propunerea ce a făcut-o în anul 1928 după Christos d-l avocat N. Polonic în consiliul comunal din Suceava ca să se doneze două hectare de loc din pământul Tărtărașilor comunității jidovești pentru a-și lărgi cimitirul, iar această propunere ca să se facă pomană cu comunitatea jidovească multimilionară a fost primită unanim de întreg consiliul comunal, în frunte cu primarul de atunci. Nici că se putea mai frumos. Acest dărușag din averea creștinilor s'a făcut sub stăpânirea liberală în cap cu un primar liberal. Și nu trebuie pierdut din vedere că aceiași liberali fac NATIONALISM și chiar antisemitism mai ales în opoziție. Cine nu crede să citească gazetele liberale: Așa se luptă „prin noi înși-ne“.

Dacă ar fi știut prințul Sturza că la atâta va ajunge donațiunea sa, l-ar fi lăsat mai curând pământul pustiu decât să se adune în el toate gângăviile Europei.

Dar toate nedreptățile făcute elementului românesc trebuie să aibă capăt și li se va pune capăt și acestei nedreptăți. *George Cârlan* fost deputat — Suceava.

Sufletul mare din Principatele Române încă neunite

Un document al anului 1858: „Evreimea în România“

Publicăm mai jos articolul „EVREIMEA ÎN ROMÂNIA“ scos din jurnalul bisericesc „Predicatorul“, No. 8—9 și 10 din ANUL 1858, de către părintele IOACHIM C. STĂNESCU din comuna Găvănești, județul Buzău.

Acest articol scris acum 71 de ani, — când Unirea Principatelor nu se înfăptuise, este un document mult grăitor, de felul cum o gazetă preotească avea curajul să trateze pe față și fără diplomație chestiunea jidovească, pe când astăzi nici o foaie bisericască nu suflă un cuvânt asupra chestiunii devenită însutit mai gravă; iar preoțimea română, în loc să facă zid în jurul Bisericii și poporului ai căror slujitori și păstori sunt — s'au împărțit în tabere potrivnice, adăpostite în partidele politice, toate aservite Jidanilor.

Reproducem acest articol — de-o mai mare actualitate azi, ca în anul 1858 — și ca o mustrare usturătoare față de întreaga generațiune cultă de azi, cari râvnind la arginții lui Iuda, precupețesc, uneltesc, spionează și trădează interesele vitale ale Bisericii, ale Țării și ale poporului românesc.

Iar părintelui Ioachim Stănescu, adevăratului slujitor al lui Dumnezeu din comuna Găvănești, îi aducem sincerele mulțumiri pentru acest articol de mare valoare, scos din paginile uitate ale jurnalului bisericesc „Predicatorul“.

Iată articolul:

Evreimea în România

Domnule Redactor,

Am cetit în estimatul d-tale jurnal temerile patriotice de urmările ce va produce continua inundare de Jidovi în țara noastră. Eu las în judecata d-tale de a aprecia, cât de pertinace este rătăcirea religioasă a acestui popor, și că prin urmare: politica religiunii domnitoare nu poate privi cu nepăsare înmulțirea acestui element contrariu religiunii și naționalității române. Eu ca laic (mirean) chiar de așa avea convingerea „ca să lăsăm libertatea conștiinței de a crede fiecare în cele ce a apucat“, nu ași putea până într'atâta uita de dăria către patrie, ca să o fac azilul tuturor sectelor și naționalităților gonite din alte țări, fără un gagiu oarecare, cum că acești oaspeți dacă nu aduc ceva folos societății ospitale, cel puțin nu îi cauzează pericol, daună materială și morală.

Fost-a cauza gonirii Jidovilor din alte țări, și a apatiei ce au poarele către acest popor, numai cauza religioasă? Iată o întrebare care ne importă a permite înaintea de a cerceta afacerile acestui popor în sânul patriei noastre.

Noi avem Jidovi Spanioli, Leși și Nemți, după cum jargonul stricat din limba spaniolă, italiană, poloneză, rusească și nemțească ce vorbesc, ne arată țările de unde veniră la noi.

După împrăștierea așa numiților „fii a lui Israel“, legile tuturor statelor i-au oprit a avea proprietate de pământ din cauze felurite, pe care nu ne iartă ocaziunea de a le enumăra aici.

Aceasta fu o cauză principală ce îi sili a-și căuta mijloacele traiului prin manufacture, industrie și comerț. Aceste ocupațiuni îi lega cu locuința mai cu seamă de orașe mai mari, fiindcă aceste sunt elementul în cari pot trăi acele deprinderi. În evul mediu, pe când mai toată populațiunea țărilor era ocupată în războaiele cu alte state, Jidovii ca un popor ce nu avea stat, și nici în armatele creștine nu se primeau din cauza neîncrederii acestui popor urgisit pentru religiunea sa, rămăneau scutiți de serviciul armelor, și prin urmare putându-și căuta numai de interesele lor particulare, se învăteau până când popoarele beligerante ocupate cu arma nu numai nu produceau, ci din contră stricau,

consumau, prădau. Reîntorcându-se la vetrele lor spre a căuta de interesele economice, aflau că Jidovii în timpul acesta au pus sechestru pe o mulțime de isvoare de câștig; și neocupați și de alte griji și greutăți publice, decât de speculele lor, sunt mai dibaci în această praxă, prin urmare nu pot concura cu ei. Vezi bine că agricultura deși a rămas numai în mâinile creștinilor, lucrarea pământului nu înavuște așa iute și cu aceea comoditate de trup, ca manufactura, și mai cu seamă comerțul, care în an învătește capitalul câte de 4—5 ori și pe timpul acela adesea cu un folos de 100 și mai bine de procente. Apoi averile agriculturii, mare parte fiind nemiscătoare, sunt mai expuse decât banii ce-i strângeau Jidovii și îi puteau ascunde la caz de pericol general. Concentrându-se astfel moneda, mai cu seamă în mâinile lor, era prea natural ca cel ce are bani să aducă dependența economică prin împrumuturi, cumpărarea tuturor mărfurilor căutate, spre a le putea vinde după plăcere. Deci se întâmpla că în anii de secetă să cumpere toate grânele, ca folosindu-se de lipsa generală să stoarcă prețuri de sânge. Din astă cauză nu numai în Spania, dar și în alte țări și-au atras furia desperatelor popoare, și au cauzat jefuirea și maltratarea Evreimii de care ne raportează istoria.

Trecând peste aceste crize prin patimi sau fugă, după ce adesea intervenind guvernele restaurară și se liniștiră escitatele patimi, Jidovii nu se puteau lăsa de a reprinde ocupațiunile de mai înainte, căci pe deoparte agricultura le era oprită și pe de altă parte, nici nu se băteau prea tare după ea, fiindcă era precum zisei: costă mai multă sudoare trupească, și aduce mai puțin folos. Continuând dar în cele ce învățară, cu încetul iarăși se grăbeau a exploata comerțul, pentru că rămânând aceleași cauze trebuiau să producă aceleași urmări, cu cât mai sigur, că este cunoscut nesatiul speculațiunii. Apoi respingerea și ura asupra lor, i-a făcut și mai împietriți la inimă, de cum îi făcură interesul egoistic nutrit de spiritul speculațiunii comerciale, care nu se nutrește cu filantropia. Poporul creștin dar nu putea să nu-i privească ca inamici ai societății creștine, și deseale frecări au atras atențiunea celor ce aveau puterea în mâini.

În cele mai multe țări de pe a-

tunci preoțimea catolică purta o mare parte a cărnei statului. Ei vedeau că din mic — puținul product al creștinului, — acesta jertfește bisericii; dar din multul averii mobile ce se afla la Jidovi, aceștia ca necreștini nu numai bisericii creștine, dar nici altor institute filantropice s. c. pentru școli, spitaturi ș. al. de ale creștinilor, nu jertfeau nimic, — începură a fanatiza pe credincioși asupra acestor necredincioși, și lupta deși sub mantia religioasă, în fond ea fu o luptă națională.

Dar statele ar fi putut împiedeca înruperia patimilor, pe cum le-a domolit adesea.

Ce fu cauza dar, deși ele decretară gonirea lor chiar și sub Principi neinfluențați de preoțime?

În toate țările darea (dajdia, birul), cea mai principală din care se susține statul, fu pe acel timp — și este și astăzi în cele mai multe locuri — darea de proprietăți nemiscătoare. Jidovii ce nu aveau astfel de proprietăți, nu contrebuiau. Capitalurile mișcătoare încă nefiind supuse dajdiilor, nu aduceau venit nemijlocit statului. Dar chiar și supuse fiind, — Jidovii se știu în mai multe feluri subtrage acestor taxe decât creștinii ce sunt legați cu vatra, și care nu au atâtea relații cu oameni de ai lor ce migrează neconținut dintr'o țară în alta. Soldați-Jidovii nu dau. Agricultura o urăsc din cauză că s'au deprins la ramurile mai ușoare de câștig; ba în cele mai multe state, unde comerțul înflorește, mai toți preferă comerțul decât manufactura, care încă e ostentivă. Alt bine nu fac societății decât o concurență în comerțul creștinilor, ce susțin statul, ce l-a câștigat cu sânge, și apără patria, în care Jidovul petrece în liniște fără alte griji decât de a se învățuți, ca în timp de pericol să-i dea dosul, sau ce nu numai odată s'a întâmplat — ca să o espioneze celui ce-i plătește osteneala.

Iată cauzele pentru care sunt goniți din alte state creștine. — Să vedem acum ce fac prin statele în care se mai află și astăzi? sub ce condițiuni ei suferă? de ce alungă la noi, și care vor fi urmările economo-politice a înmulțirii lor în România?

Continua invaziune a Jidanilor veniți din Austria ne face a cerceta poziția lor în acel stat.

Până la 1848 cea mai mare parte a Ungariei le era închisă prin lege. În provinciile germane erau

persecutați prin mijloace administrative, punându-li-se feluri de piedici, la orice întreprindere. În provinciile slavone, mai cu seamă prin Galiția, erau nu numai suferinți, dar... de către guvernul provincial, fiindcă politica afla de bine a nu subtrage vinarsul — singura mângăere a bietului popor... ci încât se poate a înmulți producerea acestui surogat de spirit ce e mai puțin amenințat cu nesubordinare, decât naturalul spirit polon. Apoi tot patronii lor știau-că în satul unde postează un Jidan ca vinarsăriu, sau cărciumar, acolo statul nu avea trebuință de a mai plăti și alți rapoțori, pentru-că dându-i-se lui monopolul vânzării spirituaselor, în casa lui se adunau toți locuitorii săteni, aici se făceau toate cumpărările, vânzările; sfătuirile, plângerile, spectacolele; cu un cuvânt — casa jupânului Itic — este casa comună a sătenilor, forumul desbaterilor private la cauze private și publice, — un institut în care pe nesimțite, băutura trăda cele mai mari secrete ale inimii, mărturisindu-le înaintea Jidovului, care adesea era atât de îndurat de a promite că nu le va denunța chiar atât de greu precum ar merita, dacă îi va da secerișul din semănătura cutare.

Cine nu este bucuros de a scăpa cu un asemenea preț de o incușiune periculoasă, mai cu seamă când știe că în asemenea cazuri nu se tearcă dovezi mai bune decât cele semi-oficioase ale Jidanului?!

În urma evenimentelor din 1849 nimicindu-se puterea legislativă a Maghiarilor, li s'a deschis Jidovilor Ungaria și Transilvania toată. O criză generală, pe când toți își plângeau pe pierduții lor, pe când toată lumea aștepta cele ce vor urma supunerii maghiare, pe când în mijlocul acestor temeri, dureri, nesiguranță, iată și nimicirea totală a banilor revoluției care nedespăgubindu-se din partea guvernului ce le-a ars, au adus ambele țări în o lipsă totală de bani.

Comerțul amortise, banii noi deși erau numai de hârtie, erau foarte scumpi — adică toate lucrurile scăzuse în preț. Această ocaziune favorabilă nu pe putea să le scape Jidovilor din vedere.

Cei mai mulți cari umblau rătăcind prin provinciile germane i-a îndreptat în Ungaria și Transilvania; asemenea năvăliră o mulțime de Jidani din Polonia meridională, și în confuziunea aceea generală, în lipsă cea mare de bani, cu

sume neînsemnate au cumpărat case și așezăminte, prăvălii, și alte întreprinderi, și s'au înrădăcinat în loc. Clujul p. e., ce era până în 1848 capitala Transilvaniei, înainte de 1849 avea numai un Jidan maghiarist, peste 2 ani au înconjurat orașul cu coloni, astfel încât nimic nu poate străbate la locuitorii creștini înainte de a trece mai înainte prin mâini jidovești. Creștinii din secta calviniană de 40 ani lucrează la o biserică, și cu toate că avură patroni pe cei mai ilustrii bărbați ai Maghiarilor din Transilvania, totuși nu o putură încă găti. Alătura ei se înalță templul Evreilor care de abia de un an început, și nu numai că este gata, dar a și devenit prea mic pentru toată jidovimea ce tăbără pe oraș.

De abia trecură 9 ani de când nu sunt opriți prin lege de a se așeza unde le place, și până acum n'a rămas comunitate neexploată de ei, afară de unele locuri unde de frica poporului ce le amenința cu rezistența fizică, n'au pătruns până acum. Asemenea sunt scutite coloniile germane de Jidani, fiindcă acest popor întrebuițat spre a introduce corupția și sărăcirea, nu iartă guvernul ca să învenineze fragedele încoltituri a pangermanismului. Cu atât mai mulți se grămădesc pe naționalitățile care fac opozițiune scopurilor străine, căci Jidovii sunt nu numai prin devotament, dar și prin limbă un element premergător și pregătitor a celor străini.

Aceasta n'a putut străbate în Pesta capitala Ungariei pe atunci când orgoliul maghiar nu suferea alăturarea sa pe acei străini. Maternich, faimosul diplomat austriac, a strecurat din zi în zi mai mulți Evrei în acea capitală, și Ungurii care nu le trecea prin minte însemnătatea acestei stratageme, i-a suferit în mijlocul lor. Ei au introdus cu încetul limba germană, și pe când au pregătit astfel terenul, se mai strecurau printre ei și venituri curat germane. Astăzi închiriau o magazie, mâine zideau o prăvălie, iar poimăine cumpărau o casă, și așa cu încetul încăpela anul 1846 deodată se deschiseră ochii nobleței maghiare simțind că sunt strămutați în capitală de Jidani, și că cu aceștia s'a vârat și Germanii.

Însă observația lor a fost prea târziu! Jumătate Pesta era a Jidanilor și Nemților. Chiar și casele ce nu erau înscrise ca proprie-

tate a lor, mare parte fiind zălogite, în realitate erau a lor. Astăzi pieri de foame cu limba maghiară, în capitala maghiară! — Ar crede cetitorul că acum acest oraș e jidovesc mare parte. Nici de cum, Jidovii numai au pregătit calea altora..., și după ce și-au îndeplinit misiunea, tot acea politică care i-a adunat în Pesta i-a avizat a continua planul țesut prin provinciile de către răsărit. Mai în toată Ungaria și Transilvania fierberea de vinars e monopolizat de Jidani. Este un calcul fin a celor ce le-a încredințat acest mijloc demoralizator. S'a observat că unde o comună creștină (p. e. română) a adunat prin contribuții, fonduri spre a-și ridica școli comunale, acolo se trimite un Jidan să fiarbă și să vândă vinars, — peste 3—4 luni sătenii nu numai nu contribuie, dar pretind din cauză, că cu suma adunată nu se poate ridica școala, să se împartă banii între locuitori. Mi s'a întâmplat în călătorie să asist la următorul discurs: „Ioane — zise un Jidan cărciumar către un Român — n'am trăit noi tot bine laolaltă?”

„Ba trăit, când îți plăteam în toate zilele — i se răspunse, — dar de abia îți sunt dator 2 măsuri de vinars, și mă tragi la judecată”.

„Să ne împăcăm cu buna Ioane, vezi eu nu vreau să-ți fac rău. Să facem țarg. Dumnezeu știe ve grâu s'a face ăst an, dar eu ți-l cumpăr pe nevăzute. Tu te plătești de datorie, și mai afli la mine peste iarnă ce ți-o trebui deale băuturii ca să trăești ca un domn”.

Nu știu dacă s'a acordat Ioan, dar am auzit că sate întregi își vând astfel secerișul înainte de a răsări din pământ. Pe vinars cumpără Evreul holda, pe vinars își află lucrători, pe vinars își face bani, sau exprimându-mă mai precis, adună la sine toți banii din sat, ca să-i deie împrumut pe ipotecă și cu neligitime, la țărani, și să-i adune iarăși.

Jidanul în un sat din Transilvania și Ungaria mai cu seamă de către răsărit, e mai mult decât e Banca Angliei pentru comerț. El unește în persoana sa pe banche-ru, escontat, la el afli bani ipotecar, credit mobilier, el e industriaș, posesor de pământuri, principalul unui mare număr de clienți lucrători, agentul secret — poliția guvernului, patronul — mecenatele dela care depinde prosperarea școlilor populare. — Astfel își adună un capital ca să propășească la întreprinderi mai mari. Avân-

du-l, — se duce la proprietari de moșii, ca să arendeze. Creștinii mai puțin speculativi, nu pot da atât ca el. Proprietarul datat ca mai înainte de a trăi în lux, puțin îi pasă de este creștin sau Jidan cel ce-i dă mai mult. Peste puțin arendașul Jidan ispitește pe proprietar, de nu ar voi să se împrumute dela el de o sumă ce deocamdată nu o întrebuințează. Mărirea nobleței maghiare și polone se aprecia după mărirea datoriilor. Primește dar acel împrumut, dar uită că astăzi nu-l mai apără legea maghiară de a nu i se vinde moșiile încărcate de datorii. Arendașul Jidan continuă a-l împrumuta până la măsura ce știe că vânzând moșia, își scoate capitalul cu procente 20, și după ce crede că are destul spre a întreprinde ceva mai mare în orașe principale, declară că pe anul viitor nu mai ține moșia, și își cere capitalul dela proprietar. Procesul e scurt, — pentru că un capitalist german stă la spatele Jidanului, ca vânzând moșia, proprietarul maghiar să o cumpere el, ca să o lucreze cu coloni, ce are de gând să aducă. Jidanul primindu-și paralele, merge la oraș spre a începe speculațiunile cu ridicată, sau dacă are capital și inteligență mai mare pleacă la Viena sau în alte capitale unde se află Bursele care în puțin timp îl pot face un Rotschild, Eschelles, Mires ș. c. l., sau cel puțin de 2—3 ori milionar. Iată scara întreprinderilor Evreului.

Ar părea că în astă stare el e mai fericit în Austria de cum a fost strămoșii lui pe timpul și împărăția lui Solomon. Atunci dar ce ar căuta în România?

Negreșit că guvernul austriac pentru feluritele servicii ce-i fac Evreii, îi suferă a întreprinde felurite speculațiuni între unele naționalități ale imperiului, dar de cele 20 de feluri de dajdii, la care sunt supuși Austriacii, el nu este scutit. Financiarii ce controlează vămile și fierberea spirtuoaselor spre a le supune la dare (dajdie-bir) îl cercetează mai în toate nopțile. Dacă-l prinde cu vre-o încercare de a înșela vistieria, nu se plătește de ei decât cu jertfe mari, sau dă de o belea și mai mare. Așadar, producția lui e supusă la dare, dreptul de a-l vinde — la dare (bir), dacă dă o sumă împrumut, plătește: stempel cu procente; face un contract, taxa după scara sumei; dă o cerere spre a i se face drept — plătește birul hârtiei, —

dar ce să mai înșir când pot zice cu un cuvânt: că acolo tot ce mănânci, tot ce îmbraci, tot ce bei, afară de apă, tot ce-ți face o plăcere, și toate trebuințele spre a întreprinde ceva, sunt supuse din partea statului la dare (sau bir), paraua ce ți-a rămas, este numai o strecurătură dintre dările de care a scăpat.

Cu toate acestea Jidovii sunt singurii oameni privați cari în Transilvania și Ungaria orientală pot face iute un capital.

Așa dar, „ceteris paribus“ ei sunt ca în sânul lui Avram. Guvernul de acolo în înțelepciunea sa, a îngrijit ca-nici ei să nu devină o putere prea mare. Ii lasă îndelung ca să apuce carne, spre a-i putea servi, iar după ce vede că s'a îngrășat o mulțime, pretutindenea dă o ordonanță presidială, și mi-i stoarce prin mijloace administrative atât de fin țesute, încât bietul Jidan nici nu s'a trezit bine de unde și cum a sărăcit.

Asemenea Babiloniade revin din timp în timp, spre a le aduce aminte că toate sunt în lume trecătoare, prin urmare și banii, și alianța politico-industrială! Pe cel ce nu-l îngrozește nici sărăcia generală, nici dările cele mari, pe acela desigur îl gonește periodicele Babiloniade, de a fugi până unde nu va mai vedea financiar, monopole, stempel, șcl., șcl. Dar încotro să apuce afară de Austria? În Germania, Franța, guvernele sunt prea sincere, decât să lase pe Evreu a suge astfel sudoarea poporului simplu. Asemenea în Anglita, Belgia, Nederlanda, lasă că nu-i face cenzori ai moralului populațiunii, dar cu asemenea popoare industriașe nu pot concura, ci numai cu capitale mari. În Spania nu-i suferă regimul preofesc. Și mai puțin în Italia. În Elveția guvernul e din popor, și poporul e guvern. În Rusia trebuie să plătească pentru barbă și chică 64 ruble pe an, dau recruți armatei o mulțime, acolo îi tunde și îi botează. În alte întreprinderi încă vai de ceice nu sunt amici cu Cesarul, mai cu seamă în Rusia.

Nu știu care sunt principiile Țarului Alexandru II, dar e cunoscut că Jidovii dela niște întreprinderi caracteristice — încoaci — nu erau de gustul Țarului Nicolae.

În cotro dar pe rotundul pământului?

America e prea depărte. În Ierusalim Evreimea prea multă, și

vinarsul nu are trecere, Bursă nu este, cu un cuvânt nu e „Geschäft“.

Principatele Române! — ah ce vis! — Aici e adevăratul pământ al făgăduinței pentru fiii lui Israel, precum ne spune Moisi. Pământ bine cuvântat. Aici nu ne împedecă nimenea a face ce vrem. Aici și numai aici — e țară de haram. Aici ne vom face corturile!

Ei bine — i-a primit acest pământ mai ospital decât toate pământurile, acest popor român mai tolerant și mai nealegător în tovarăși cu care are să locuiască în aceeaș casă comună, mai nepăsător de urmările ce poate avea o asemenea neconsiderare a viitorului său, i-a primit, și văz că îi primește mereu fără nici o condițiune!

Ași fi prea lung pentru organul publicității d-tale, având a cerceta ce sunt ei pentru patria română, și ce vor deveni pentru viitorul ei. Mă mărginesc la aceea ce mi-am propus a contura deocamdată, spre a atrage atențiunea patrioților români asupra acestei chestiuni foarte importante nu numai pentru prezentul, dar mai mult pentru VIITORUL ROMÂNIEI.

Recitească patriotul cecece în scurt am zis de rolul lor în Austria, întrebe-se apoi ce este în stare a face acest popor ce TRĂEȘTE ÎN UN RESBEL PAȘNIC, DAR TRADIȚIONAL, CU SOCIETATEA CREȘTINĂ, ȘI MAI CU SEAMĂ ÎN A NOASTRĂ?

Ce vă faceți iluziuni că se va creștini? În Ierusalim, — leagănul creștinătății — sunt Jidovii mai cu căldură alinați de religiuinea lor. Nu se pomenește că s'ar fi botezat de sute de ani vre-unul. Se vor boteza, la noi, ce le dăm libertate de cult? Să ne păzim, dedincontră, căci de va continua inundarea lor ca până acuma, vom deveni noi botezați, sau tăiați împrejur de ei.

Înainte de regulament puteai număra Jidani din Principate pe degete, și mai prisoseau degete ne-numărate. Generalul Chiselef întrebând corpul negustorilor despre dorința lor, aceștia în simplitatea lor, nepregătiți și fără cunoștințe economo-politice, și cerură vre-o 2—3 zile scop spre a se informa, și după decursul acestor zile se prezentară cu cererea „să se dea libertate de comerț“. Fie iertați de Dumnezeu că nu au știut ce au cerut! Aceasta cerere a trebuit de sigur să fie plâsmuirea unui

străin. În fine s'a luat în considerare cererea d-lor, — și astăzi, vine Jidanul, Neamțul, Grecul și câte escremente a altor popoare toate, în țară la noi, căci numai aici își poate deschide cariera de specale „sans facon”, și fără de a arăta capital, fără de a fi supus legilor țării, fără de a vrea să știe de prescrierile codicelui comercial, contribuie și el spre a introduce luxul cu marfe străine — *această gangrenă economică a moralității sociale*. Dacă îi merge treaba, și face capital, și iese cu el din țară; dacă nu-i merge, face credit pe unde poate, și în fine punând de o parte o sumuliță bună — se declară criză, falit, nesolvabil, și fuge la protecțiune ca să-l scutească de pământeni pretențioși. Astfel acești străini — între care Jidovimea e mai întregă, — face concurență bietului pământean, care poartă toate greutățile publice, dările, birurile, șcl., din puținul ce câștigă într-o concurență atât de neegală și nelegală. Iată urmările „*libertății comerțului*” — nelimitat. Ce ar fi devenit patria noastră, dacă și proprietarii de pământ ar fi avut atâta nepricepere, și ar fi cerut dela Chiselef ca să se proclame prin un articol al Regulamentului „*libertatea de proprietate*” — adică dreptul de a cumpăra orice străin proprietate de pământ?

Atât ne-a mai lipsit ca să ne dăm legați. Văz că cu toată greutatea cu care ești împreunat în câștigarea proprietății nemisțătoare din partea străinilor, în curs de vreo 10—12 ani o mulțime din ei au ocupat locurile cele mai principale ale Capitalei. Aud că o societate de străini umblă în România mică chiar acum a cumpăra moșii. Dar acestea sunt chestiuni la care vom reveni cu o altă ocaziune. Să ne întoarcem la obiectul care ne-a făcut a rupe tăcerea.

Jidovii s'au înmulțit în România de dincolo și dincoace de Milcov. *In Iași numai funcțiile publice sunt în mână de creștini*. Dumitaleți s'a scris că Dumineca nu se simte că e sârbătoare, pe când Vineri trebuie să fii provizionat de toate trebuințioasele — chiar după cum le prescrie legea Jidovilor — dacă vrei să ai ce-ți trebuie pe Sâmbătă, când înceată tot comerțul. *Galati numai în geografia politică e oraș românesc. In București câte sunt sinagogile jidovești*. Nu vi le spun ca să nu credeți că exagerez. Luați-vă osteneala într'o zi

de neocupație, de a vă informa de un lucru ce vi s'a părut bagatel până acum. Mulți din oamenii noștri, mai cu seamă cei ce conduc statul, umblă numai de-a lungul podului Mogoșoaei, și dacă nu întâmpină mai mulți de 30—40 de Evrei, cred că așa stă proporțiunea în toate părțile orașului. Jidovul e cuminte, nu se arată pe acolo pe unde ar putea atrage atențiunea guvernatorilor.

Dar faceți o plimbare pe *podul Beilicului*, prin *mahalalele de peste râu*, prin prejurul templelor, prin stradele cele strâmte și murdare, pe unde se ascund după aceste bariere ce înconjură cel ce poate; cercetațile zic, mai cu seamă seara, pentru că nu știu din ce cauză! atunci ies mai bucuroși — și veți câștiga o idee aproximativă despre statistica populațiunii etnice (naționalitară) a capitalei României, de timp ce pentru statistică administrativă nu aveți fonduri de a face ceva.

Dar cine să se intereseze de a ști: câți Jidovi au fost pe la 1830 și câți sunt acum, câți vin pe toate zilele; câți și cum se duc, ce fac aici și ce au de cuget a deveni? Ce statistică? Ce administrativă! Au nu ne sunt pline mâinile și capetele cu ocupațiuni mai importante, bună-oară câți și cine sunt candidații la cutare post, câte și cu cât sunt de vândut pânzăriile. *Ei bine d-lor, băgați de seamă că cu un post este mai puțin pentru creștini. Polițaiul din Iași am auzit că e Jidan*. Apropo pânzăriile! Tot în Iași pâinarii și măcelarii sunt Jidovi. De aci și numirea brutari dela jidănește, stricatul cuvânt „*Brot-er*”, făcător de pâine sau pâinar. Iată că influența lor se simte și în limbă. Are haz! Unde este vre-o capitală sau și o simplă comunitate creștinească în lume, în care creștinii să mănânce pâine și carne dela Jidovi? Noi ne silim a-i face Români și a-i creștini și nu vedem că noi mănâcăm pâine și carne „*KOSER*”, adică după limba evreească „curată”, va să zică junghiată după ceremonialul jidovesc. *Zău este groasă pelița ochilor noștri, de nu vedem că am devenit noi orășenii, noi inteligența națiunii, speranța, reazemul, lumina ei, am devenit zic clienții poporului celui mai urgisit de popoarele creștine, încât nu numai că în decurs de 30 de ani, au putut să ne iee comerțul, să ne umple orașele și să devie burghezia noastră, nu numai că ne înmulțește*

vinarsul, (rachiul) acest venin pe care alte popoare cu mii de asociațiuni, cărți, premii și măsuri administrative se silesc a-l scoate din popor, dar chiar și pâinea de toate zilele o primim, o mănâcăm din mâinile lor!

Cine e de vină? Cine ne-a oprit a introduce și a menține măsuri administrative în contra acestei ignominii naționale? Nimenea în adevăr decât lașitatea și inergia noastră, și păcatele celor ce în numele țării o administrau. Nouă ne pot zice cu drept cuvânt Jidovii, și nici nu cred că cei mai cuminte nu ne vor zice râzând în pumni cuvintele unuia din prorocii lor „*Perirea ta din tine Israile*”.

Cine n'a auzit de migrațiunea numeroșilor creștini ce trec încoace peste frontierele Transilvaniei în toate zilele? Au doar Transilvania este prea împopulată? Nici decum. Întrebarea dar e de mare însemnătate de a ni-o explica chiar și dacă acei ce emigrează ar trece în altă țară, și nu în țara noastră, precum se întâmplă în adevăr. Înțelegem că dările cele mari ce sunt impuse vecinilor noștri, sunt de lipsă spre susținerea marelui număr de totfelul de amployați ce susțin ordinea publică, și spre acoperirea intereselor datoriiilor de stat ce în anul trecut sui la 621,496.666^{8/12} galbeni — am văzut pentru ce și cum se stoarce averea poporului de către Evrei. Am uitat a spune că aceștia, din bucatele ce fără de aceea nu sunt în superfluență, fierb rachiul, ca scumpindu-le, să fie necesită populațiunea de a emigra din țară, pentru ca să facă loc coloniilor germane și boeme. Iată ce îi mână la noi pe acei nenorociți! Pământul român are lipsă de împopulațiune mai cu seamă agricultoare. — ei dar, sub conducerea unei administrații economice pot deveni colonii folositoare, cu atât mai vartos, că dacă precum auzim, mare parte sunt Români, nu vor turbura omogenitatea elementului național, pe care avem să ținem mult, fiindcă aceasta ne-a fost norocirea în viforosul trecut. Dar tot mai nainte am arătat că pentru ce invazionează în România o mulțime de Jidovi. Coloniile creștine, sunt și vor fi mult timp supuse la pericolul de a muri de foame, chiar și când guvernul le-ar înlesni în câtva așezarea; pentru că agricultura numai odată produce în an, și, și atunci au unde și cu ce lucra, și ce a consuma până la reproducere. Jidovul

deși tot atât de neavut, se află acasă a doua zi după sosirea lui în orice oraș. *Comunitatea consăngeniilor (connaționalilor) săi este organizată așa, ca ori cărui nou venit în Israel, să i se dea un recent de întreprindere. Neavând capital, mai mulți de ai lor îi dau marfă de vândut cu „rabat“ adică mai ieftin decât e prețul vânzării (târgului), sau îl iau în serviciu personal, sau dacă puțința nou-venitului dă garanție de a putea întreprinde ceva cu succes — i se dă și bani de ajutor. De aci provine că nu afli Jidov cerșetor. Acest privilegiu, de a cerși — l-a rezervat se vede numai popoarele ce au țara și guvernul lor.*

Țăranilor le este oprit a se așeza unde le place. Jidovului nu. — Țăranul creștin trebuie să facă boerescul (clacă) pentru ca să aibă de azi pe mâine; Jidovului pentru că se face capitalist n'are trebuință decât de o patentă de câțiva lei, și adesea nici atât. Țăranul dă feciorii lui la miliție, dă biruri, face drumuri, șcl. Jidanul e scutit. În procesuri, țăranul de sigur pierde cu un orașan; Jidanul e scutit de arbitraritatea judecătorilor pământeni, — căci dacă nu-i place judecata lor, apelează la protecțiune străină numindu-se tântan*).

În adevăr nu e demnă de invidiat starea acestuia pe lângă a sărmanului țăran român? Ași putea continua spre a arăta, că poporul jidovesc are privilegiul exploatării noastre economice, dacă nu ar fi destul de a provoca să reflecteze patriotul român la cele zise. *O statistică critică — iar nu numai o coală graflă cum se obicinuește la noi — ar fi mai vorbitoare și mai instructivă pentru guvern de cât imaginațiunea ce și-o poate face.*

Rămânând trebile în astă stare — unde vom deveni noi peste 20 de ani?! Este evident și fără comentariu. — Le-a mai lipsit dreptul de proprietate: Aud că unii campioni a libertății naționale sunt pentru a li se acorda și aceasta. În Anglia de vre-o 15 ani e o asemenea chestiune pe tapetul Parlamentului — și nu pasă deși acolo e în interesul țării ca să nu peardă din țară sutele de milioane ale lui *Rotsild, Solomon* și alții milionari Evrei. Acolo nu se pot sustinea decât Evreii milionari, și nici pe acești Jidovi de aur nu îi vrea legea să-i primească în sânul națiunii. Dar noi poporul cel mai

*) Vine dela cuvântul nemțesc „*Uterhan*“ adică: supus.

puțin speculant, să-i primim cu sutele de mii ce nu aduc o lesca, ci vin la noi ca să ducă de aci? Am pățit-o cu libertatea noastră, cu comercianții noștri, cu libertatea lor. Asemenea încercări de a-și câștiga drepturi politice, s'a făcut sub domnia unuia potentat vecin.

Un ministru le apără cauza cu căldură. Domnitorul se întoarce către faimosul său Prezident al Ministerului întrebându-l: ce cugetă despre obiectul chestionat. „*Măria Ta — răspunde Prezidentul — eu cuget chiar asupra sumei ce va fi jertfit Evreii pentruca să răsplătească pe d-l. avocat al lor, — cât de mare trebuie să fie ea, când mie, numai pentru ca să nu zic nimic în contra lor, mi-a dat 400.000 fiorini!*“

Tendința lor spre a-și câștiga dreptul politic s'a ivit în zilele noastre și în România. Cine nu a auzit de jurnalul intitulat: *Israelitul Român*. — Oamenii noștri ce nu știu ce va să zică lupta internă între naționalități deosebite s'au lăsat a se amăgi de frumoasa emblemă a „libertății“ și i-am auzit prin Divanul Moldovei meditănd pentru sfânta casă a libertății. *D-lor însă au scăpat din vedere că libertatea socială și egalitatea între naționalități deosebite, presupune atâtea garanții pentru naționalitatea domnitoare, câte noi nu le avem deloc. Noi încă nu ne-am eliberat pe ai noștri, nu pe noi înșine, și decretăm eliberarea celor mai liberi decât noi.* Văzurăm unele jurnale cu sentimente adevărat patriotice, împrumutând concursul inteligenței române spre apărarea intereselor „națiunii jidovești.“ Ași fi vrut ca să dau în mâna prea liberalilor redactori vre-o câteva numere din numeroasele jurnale vecine, care sub redacțiunea unor capacități jidovești ca un Safir etc. de ani încoace ne insultă poporul nostru, prin caricaturi, și prin articole se silesc a demonstra lumii că noi nu suntem „națiune“.

Dar sunt poate conaționalii lor ce se nutresc pe pământ român mai filoromâni?

Cititorii noștri își vor aduce aminte de toamna trecută, pe când machinațiuni politice ne-a înveninat urma alegerei deputaților din Moldova. Un amic al meu era în casa unui candidat, pe când un „*tiptan*“, bătu la ușă, și intrând îi zise:

„*Chicoane! N'am venit să-ți cer cei 2000 galbeni, a căror termen de*

plătire a trecut; dimpotrivă, un prieten al d-voastră dela cinstita... a... m'a îndestulat pentru d-ștră, și m'a trimis ca să vă spun că dacă vă țineți de cuvântul de ieri — eu mai am 15 datorasi, și îi pot sili să aleagă pe Chiconu — ca liferant al armatei... M'am întors și eu prin multe cotituri a acestei țări, și nicăieri n'am aflat mai înțelept, ca pe d-ștră, Chicoane, carele în mare cauză a țării, să nu uite mai înainte de interesele Capitalei noastre, și carele să nu se amăgească de vorbele cele goale de patrie, naționalitate, și alte vorbe primejdioase.“ — „Așa e Morîț — răspunse candidatul — drept ai tu — orașul nostru peste toate, — orașul nostru este patria“.

Iată ce e misiunea Evreilor în România! — Intrați în Hotelurile principale ale Capitalei precum în Concordia „*Naționalul*“, sau „*Hotelul dela Londra*“ și veți fi muritori de foame cu limba românească!, — fiindcă necum lista bucatelor să o facă în altă limbă decât în cea nemțescă, dar te vei adresa către servitorii ospătăriei (chelnieri) în limba română — cu dispreț îți zice: ca să-i spui nemțește ce vrei, — pentrucă vezi Doamne! pe el îl nutrește pământul român de mulți ani, de ocupațiunea ultimă deși au știut românește, de atunci au uitat!

Ai crede că acești misionari germanizatori sunt germani, și fac propagandă cauzei lor naționale? Păzească Dumnezeu! Toți ingranții, — ca să nu le zic spioni — aceștia sunt Jidovi. Conaționalii celor ce după ce i-am suferit în țară, acum cer egalitate de drepturi politice; ca să se împlinescă adevărul celui ce-a zis: lasă-mă în casă, apoi sub pat, de aci în pat. Inzădar vei căuta în acele hoteluri, restaurante și cafenele — un jurnal român, din contră vei afla organele străinilor ce neconținut ne atacă existența naționalității noastre.

Intrând în una din cafenelele acesteia am cerut cutare gazetă română, ce se tipărește aici. Chelnierul îmi răspunde nemțește că nu mă pricepe. M'am adresat dar nemțește — căci însemnați-vă bine — noi publicul român — va să zică țara *toată trebuie să se conforme după acești agenți-servitori, dar nu ei după țara ce îi nutrește!* Am cerut dar nemțește un jurnal românesc, și-mi răspunse chelnierul Jidan „*Cine să țină tot felul de zdrențe?*“ „*Poftim aici sunt jurnale, cetește că d-ta ști nemțește*“. La aceste mi s'a revoltat sângele

de îndrăzneala acestei unelte, precum și de indolența publicului român ce suferă asemenea efronțe, și l-am catetichisat și pentru cei ce uitând de datoria lor patriotică, nu i-a făcut observațiuni. De atunci căne-cânește ne scoate ochii cu un jurnal român. Astfel este patriotismul celor ce prin „Israelitul român” solici-tează dela noi egalitate de drepturi politice! Asemenea încercări spre a ne duce la un scop bine urzit, putem observa la tot pașul.

Este timpul să fim mai geloși pentru naționalitatea noastră. Dacă ne este tot atât cu Germani și Jidovi, pentru ce nu și cu... sau Tătari? Pentru ce atunci luptele istorice a poporului nostru, dacă ne lăsăm a ni se fura naționalitatea cu încetul, de ceice îi primirăm cu ospitalitate în mijlocul nostru? Să ne luăm pe seamă, căci când vom simți cât de necomod este de a fi mai multe familii cu acelaș drept într'o casă — va fi prea târziu! —

Ce aveți de zis domnilor intelectuali, funcționari și guvernanți ai României asupra celor scrise de confratele „D. P.” înainte cu 71 de ani referitor la „Evreimea din România,” comparând starea de atunci, — când Jidanii erau tolerați, cu cea de azi, când acest neam, blestemat de Dumnezeu, are drepturi politice câștigate, după ce și-a bătut joc, în felul cunoscut, față de armata și țara care i-a adăpostit și îi adăpostește?

Aveți cuvântul domnilor patrioți de viță românească!

„Infrățirea Românesacă“.

Spitalul destinat Moșilor

Am publicat în *Infrățirea Românească*, tot dauna preocupată de soarta Moșilor năpăstuiți câteva documente și statistici asupra stării îngrozitoare sanitare, în care se găsesc Munții Apuseni și vechiul Zărand, numiți cu un singur nume țara Moșilor, și anume:

I. raportul inspectoratului sanitar al regiunii Cluj semnat de d-l Profesor universitar Martinescu, inspector general, prin care raport se arată că spitalul Crucii Roșii maghiare din Cluj, după convenția dela Geneva, trebuia să fie trecut încă din 1919 în stăpânirea *Crucii Roșii Române* printr'un act de guvernământ al statului român. În acest raport se conchide că salvarea sănătății Moșilor se poate realiza numai dacă cei în drept vor destina acel spital îngrijirii Moșilor, bântuiți de boale constituționale.

Celui ce leagă șarpe în sânul său, fii sigur că va fi mușcat. Nici o ură religioasă, cu atât mai puțin personală, ci numai durerea ce o simt văzând că compatrioții mei — prea creduli și încă nepășiți, nu visează de scopul ascuns sub rola acestui noroi. — M'a făcut a contura în scurt afacerile lor.

Nu voi zice ca să eschidem pe toți Jidanii fără deosebire. Cei cu capitalele inteligenței și a altor averi ne sunt de folos țării până nu au un reazem în mulțimea conașionalilor, ce îi ispitește a face încercări politice. Aceia totdeauna pot fi primiți, nu însă tot golanul de Jidov, ce nu are altă garanție pentru societate decât pielea, care nu ne va putea despăgubi.

Incheiu a spune că Jidovii sunt mai puternici în România de cum apar a fi; și de va merge numai vre-o câțiva ani, nici nu vom putea a le spune că noi suntem în casa și vatra noastră.

D. P.

Insă și M. S. Regina Maria, rugată de *Frăția de Cruce* a acceptat prea grațios această soluțiune și a intervenit neîncetat în sensul indicat mai sus, după cum rezultă din scrisoarea adresată d-lui Senator Amos Frâncu, președintele *Frăției de Cruce*, ce reproducem aici:

Casa M. S. Copie
Regina Maria. 1928/I București.

Domnule Senator,

M. S. Regina Maria a binevoit a mă autoriza să Vă transmit viile sale mulțumiri pentru călduroasele urări ce I-ați adresat în numele D-Voastră și al Țării Moșilor, căreia M. S. îi dorește propășire și fericire.

În chestiunea spitalului Crucii Roșii de îndată ce vom avea un rezultat de la Minister vi-l voi comunica.

Primiți Vă rog domnule Senator încredințarea osebitei consideratii ce Vă port.

Colonel aghiotant regal Atanasescu
Mareșalul Curții M. S. Reginei.

În numele guvernului de atunci, Ministrul Inculeț a luat în stăpânire spitalul Crucii Roșii Maghiare și l-a predat secției Crucii Roșii Române din Cluj; când, spre surprinză generală, a intervenit Președintele Comitetului Central al Crucii Roșii Române, d-l Balș, care mai înainte aprobase, prin scrisoare¹⁾, toate demersurile făcute de d-l doctor Amos Frâncu în sensul arătat mai sus, și în urmă revenind a dat ordin ca filiala

¹⁾ Copie
București, 14 Febr. 1928.

+
Societatea națională
de
„Cruce Roșie”
a
României
Centrale
No. 315.

Domnule doctor,

An onoare a comunica, că s'a luat cunoștință de scrisoarea Dv. înregistrată la No. 338 din 6 Februarie a. c. relativ la chestiunea spitalului Crucii Roșii Ungare din Cluj, pentru care vă aducem prin aceasta viile noastre mulțumiri pentru interesul ce purtați în această chestiune.

Primiți, vă rugăm, asigurarea osebitei noastre considerațiuni.

Președinte: Balș.

II. raportul documentat, însoțit de o statistică, ce inspiră groază și milă, al comisarului sanitar al guvernului Ion I. C. Brătianu, numit pentru anchetarea stării sanitare a Moșilor, Dr. Dominic Stanca, din care iarăși rezultă că numai un spital central pentru Moși, întregit cu echipe sanitare la fața locului ar putea întreprinde opera de asanare față de „agonia lentă” a Moșilor.

Guvernul Ion C. Brătianu, din 1927—28, sesizat de aceste rapoarte și de interpelarea senatorului Amos Frâncu, a hotărât să se ieie de la Crucea Roșie Maghiară din Cluj spitalul și să predeie Crucii Roșii Române filiala Cluj, punând în vedere că statul va dota cu subvenții îndestulitoare spitalul dacă se va destina pentru Moși, numindu-se: *Spitalul Moșilor Regina Maria*,

Cluj a Crucii Roșii să se dezintereze de această chestiune și a rezervat²⁾ Centralei Crucii Roșii din București orice demers pentru viitor.

În timp ce d-l Bals își asumase răspunderea apărării drepturilor Crucii Roșii Române asupra spitalului din Cluj, filiala Crucii Roșii Maghiare din Cluj, care mai înainte declina e. a fi proprietara spitalului, a atacat hotărârea guvernului Brătianu în contencios la Curtea de Apel din Cluj, care i-a dat câștig de cauză, pentru că d-l Bals, deși era obligat să apere drepturile Crucii Roșii Române nu a făcut intervenția legală la Curtea de Apel din Cluj, lăsând statul român singur să se apere, al cărui avocat nu s'a înfățișat la desbaterea în fond. Iată, domnule cititor cum se apără interesele superioare și permanente ale poporului român!

Opinia publică românească indignată de acest procedeu, a găsit răsunet în acțiunea surorilor de *Crucea Albă*, care în primul rând s'au adresat M. S. Reginei Maria. A. L. R. Principesele Elena și Ileana, apoi au publicat o motiune în ziare, și au trimis următoarea scrisoare delegației României la Geneva, d-șoarei Elena Văcărescu.

Venerată D-șoară Văcărescu,

Ca și la toată suflarea Românească astfel și în cercurile „Surorilor de Cruce Albă” înființată

acum zece ani aci la Cluj, în cadrul Frăției de Cruce, este unanimă grațitudinea și admirația pentru Opera Domniei Voastre, profundă și constantă, ce ați întreprins și menținut, pentru apărarea numelui, prestigiului și dreptului românesc în străinătate.

Nu a scăpat nimănui dintre adevărații Români, mai ales opera ce ați întreprins la Geneva și tocmai din acest motiv ne-am hotărât a apela la concursul Domniei Voastre, nepretuit, când ne preocupă o chestiune ce-și are rădăcinile în convenția internațională dela Geneva — despre Crucea Roșie internațională — din care face parte „Crucea Roșie Română” precum și cea Maghiară.

Chestiunea controversată este următoarea: La Cluj Crucea Roșie Maghiară are un sanator bine echipat, din care a făcut un cuib de iredentști sub pretext higienic. Autoritățile militare române începând cu d-l general Prezan, încă sub războiu, a ordonat să se dea Crucii Roșii Române, prin organul statului acest sanator. Predarea însă, după intervenții politicești nenorocite, s'a tot amânat, contra convenției dela Geneva, care pretinde ritos, ca averile Crucii Roșii a țărilor învinse să fie predate la Crucea Roșie a țărilor învingătoare, prin urmare în cazul de față României.

După venirea la putere a fericitului Ion I. C. Brătianu, acesta a luat personal cauza în mână și susținut și de Majestatea Sa Regina Maria, a determinat pe ministrul Sănătății Publice d-l Inuleț, ca pe cale administrativă să ia în stăpânire Sanatorul Crucii Roșii Maghiare, fiindcă de altfel după constituția română, societățile străine nu pot avea realități în România. În aceeași ordine de idei, Majestatea Sa Regina Maria, a stăruit ca acest vast sanator să se predea Crucii Roșii Române, pentru moșii năpăstuiți de toate boalele constituționale (sifilis, tuberculoză) și astfel acest popor bătut de Dumnezeu și oameni, ar fi măcar în parte salvat.

Acum ce se întâmplă; după moartea fericitului Ion I. C. Brătianu toți dușmanii externi și interni au prins curaj și uzând de anumite mijloace distructive destul de cunoscute și la noi și în străinătate, au căutat a ne submina dreptele cauze ale statului român. Astfel Crucea Roșie Maghiară, a atacat în contencios hotărâ-

rea guvernului Brătianu, de a lua în stăpânire pentru Crucea Roșie Română, prin Statul român, Sanatorul Crucii Roșii Maghiare-Cluj.

În lipsă de apărare serioasă, când avocatul ministerului din București nici nu s'a prezentat la desbaterea în fond, iar substitutul său din Cluj, care nu cunoștea nimic din cauza în fond, s'a limitat de a cere numai amânarea cauzei, care firește, după atâtea debateri anterioare în fond nu mai avea loc — s'a produs ca din pur sănin ca un trăsnet pierderea cauzei Crucii Roșii Române la Curtea de Apel din Cluj, unde Crucea Roșie Română direct interesată, nici nu a fost citată vre-o dată.

Pronunțarea sentinței, nefavorabilă în contencios a Curții de Apel, este pur formală și anume, se întemeiază pe argumentul că acțiunea guvernului Brătianu prin care s'a luat în stăpânire Sanatorul Crucii Roșii maghiare, nu este un act de guvernământ, iar Crucea Roșie Română îndreptățită prin convenția dela Geneva, nu a intervenit pentru apărarea cauzei prin convenția dela Geneva și cunoscută prin sentință în contencios, a Curții de Apel din Cluj.

Guvernul actual împotriva acestei hotărâri a apelat la Curtea noastră de Casație din București, unde sub judece lest est, încă până acum nerezolvată.

Dacă în această stare a lucrului se va face și dela Geneva și din partea opiniei publice o lămurire obiectivă a cauzei, atunci suntem siguri că convenția dela Geneva se va valida și casația noastră va da câștig de cauză statului român și prin aceasta Crucea Roșie Română în chestiunea sanatorului din Cluj, discutat acum zece ani de zile, cum s'a întâmplat și în celelalte state beligerante victorioase, unde averea Crucii Roșii a trecut prin statele nouă Crucii Roșii naționale.

Cauza dreaptă a Românilor precum și salvarea moșilor apelează la sufletul d-voastră generos și așteaptă cuvântul de salvare, prin lămurirea opiniei publice europene, care să se audă și la Budapesta și la București și la Cluj.

De aceea ne permitem a Vă anexa motiunea votată de noi, precum și adresa d-lui Principe Bals, în această cauză și Vă rugăm stăruitor să luați în mâinile d-voastră generoase, această cauză dreaptă,

²⁾ Cluj, 7 Nov. 1929.

+

SOCIETATEA NAȚIONALĂ
DE

„CRUCE ROȘIE”

A

ROMÂNIEI

FIL. CLUJ

No.

Onor.

„Comuna Surorilor de Cruce-Albă”.

Loco.

La cererea Dvs. primită în 26 Oct. 1929 referitor la Spitalul Crucii-Roșii din Cluj, avem onoarea a Vă comunica, că Centrala Crucii-Roșii Rom. din București, cu No. 2803—7/XI'1928 și-a rezervat toate drepturile de acțiune în chestia Spitalului.

Președ.

Sidonia G. I. Docan.

Veturia Gherghel
Secretară.

care pasionează întreaga opinie publică a Ardealului.

De încheiere ne permitem a Vă înfățișa un exemplar de onoare din opera editată de noi „In Panteon“ și am fi infinit obligate dacă în presa franceză ați resuscita amintirea bărbaților dela 48 și mai ales legăturile cu Franța arătate la pagina 40, în conexitate cu conspirațiunea Mazini Ledru Rollin și României din Țara Veche și din Transilvania.

Primiți Vă rugăm expresiunea nespusului nostru devotament.

Prezidentă: Anna A. Popp.

Secretară: Dr. Elena Bratu.

1929/24/X.

Intrebăm, sub sancțiunea răspunderii personale, pe d-l Balș ca Președinte al Crucii Roșii Române, ce va face d-sa la Casație unde chestiunea este pendentă în urma apelului statului.

Infrațirea Românească.

Un memoriu

Centrul studentesc Cernăuți a trimis d-lui prim-ministru Maniu următorul memoriu:

Domnule Prim-ministru,

In Bucovina înstrăinată și as-tăzi sufletește, înstrăinată pentru-că străini ne simțim noi Români, față de drepturile nedrepte cu care minoritarii noștri sunt blagosloviți în fiecare zi mai mult, nu putem face altceva decât să ridicăm glasul nostru, atunci când demnitatea națională este călcată în picioare.

Nu putem califica altfel gestul, prin care au fost decorați cu cele mai înalte ordine românești indivizii K. Krakalia și dr. M. Premminger; Krakalia, instigatorul plebiscitului ucrainean, instigatorul iridentei ucrainene, contra căreia studențimea cernăuțeană luptă fără nici un sprijin de nicăiri și Premminger, avocatul vienez, mâna dreaptă a călăului Fischer, au fost decorați de statul român. Este mai mult decât o greșală politică aceasta, este o directă batjocură la adresa neamului românesc.

Studențimea românească din Cernăuți protestează cu toată energia și cu toată durerea sufletului ei contra acestor decorări nevrednice și, în nădejdea revenirii asupra lor, vă încredințază de întreg concursul ei pentru păstrarea drepturilor neamului românesc.

Preoți creștini la „sfințirea bisericii jidovești din Pecica“-Arad

Intâmplător căzându-mi în mâini ziarul maghiar „Aradi Köz-löng“ din 27 Sept. a. c. m'a surprins articolul: „Felszentelték az új pécskai Zsidotemplomot“. Ca Român, care simt românește găsesc, că d-nii intelectuali—factori principali ai culturii și ai creștinătății din Pecica — au făcut cea mai oribilă crimă luând parte la inaugurarea sinagogii jidovești, aducând elogii dușmanilor noștri de moarte: Jidanii cari își umpleau capul de răs pe socoteala lor. Acești intelectuali (preoți creștini etc.) cari s'au făcut vinovați de această mizelească faptă au compromis biserica, credința noastră strămoșească și haina preoțească. Ar fi trebuit să le fie rușine obrazului de lume, dacă n'au avut în

simțul lor un pic de muștrare de conștiință. Mă grăbesc ai demasca și ai recomanda întreg publicului cetitor, în ordinea în care au fost publicați cu numele și în ziarul maghiar sus pomeniți: Dr. Drăgan Gheorghe, primpretor; preot Popescu Ioan, preot Morar Dimitrie, preot Ardelean Nicolae toți preoți ortodoxi în Pecica-Română și preoții romano-catolici unguri, Lengyel I., Steger S. și Oláh Vencel, cari cu ocazia încoronării la Alba-Iulia au refuzat să între în biserica rom. ortodoxă creștină, iar în această sinagogă au intrat cu sufletul deschis.

Sunteți de acord, preoți creștini, cu fapta colegilor din Pecica?

Const. Danilla

— Arad —

Inițiativă românească

Am primit la redacție „Statutele Alianței avocaților Români din țară“, din care cităm câteva articole, I pentruca publicul nostru autohton să constate că și în corpul avocaților începe a sufla vântul NAȚIONALIST, care prinde a înviora tot ce are legături de veacuri cu pământul românesc.

„Art. I. Se înființează — în virtutea solidarității naționale — o organizație liberă a tuturor avocaților români de origine și sentiment din România, care va avea numele (de mai sus), sediul la Cluj și scopul să înființeze cercuri de studii juridice pentru creierea unui regim de drept NAȚIONAL român, adaptat raporturilor idn țară și în deplina conformitate cu interesele statului NAȚIONAL român“.

Așa dar, se accentuiază din primul articol: că membrii nu pot fi decât Români de baștină și dintre aceștia NU cei înstreinați sufletește, adică cei maghiaroni, nici

jidoviți; se mai accentuiază funcțiunea NAȚIONALĂ a acestei organizații. Ambele precizări fixate prin litera articolului mai sus citat, ne bucură pe noi cei dela *Infrațirea Românească*, revistă ce des și cu dreptate s'a plâns de indiferența avocaților români față de cauza naționalistă și creștină, indiferența obținută prin puterea de atracție a onorariilor grase cari în primul deceniu al României întregite au atrofiat la avocații de baștină simțul național.

Ne bucurăm de ivirea semnului că o schimbare intervine în ceasul XI și în sufletul avocaților răsturnând scara preocupărilor egoiste și isgonind din locul de frunte interesul material spre a pune în loc grija zilei de mâine pentru propășirea poporului român în cadrul „unui regim de drept național român“.

Felicităm pe inițiatori.

Redacția.

Oameni de inimă

Avem plăcerea să comunicăm iubitorilor noștri cititori că d-l Nicolae Tecău, vechiul nostru abonat și sprijinitor, din America, ne-a trimis lei 3000, drept abonament pentru sine, pentru *Aurel Gheorghe* și *Zaharia Tecău*, precum și pentru „*Reuniunea Meseriașilor Români Andreiana*“, toți din Sebeș — Alba.

Această faptă se laudă de sine. Din parte-ne aducem, călduroase

mulțămiri d-lui *Nicolae Tecău*, rugându-l ca și pe viitor să ne dea prețiosul său sprijin — câștigându-ne noi abonați și noi ajutoare bănești de care avem neapărată trebuință în greaua luptă ce purtăm contra neamului jidovesc, ce ne amenință țara cu prăpădul bolșevic, contra străinilor de tot felul, ce nu știu să se supună Statului Român și contra Românilor necinstiți și înstrăinați.

Defaimatorii!

Intr'o scurtă notiță apărută în ziarele românești din Capitală se expune o faptă pe cât de dureroasă, pe atât de murdară.

Este vorba de o serie de studenți „Români“, cari duși la studii în Franța, au profitat de bunătatea unei văduve de războiu, d-na Parien din Toulouse, care dându-le mîncare pe credit la restaurantul său „Au petit Luteția“, s'a văzut păgubasă de sumele ce i le datorau studenții, întru cât ei au plecat fără a-i plăti.

Oricine își poate închipui mîhnirea bieteii văduve, mamă a doi copilași, când a văzut că banii, speranța existenței ei, sunt pierduți. Cuprinsă de desnădejde, a adresat o scrisoare plină de rugăminți ministrului nostru de instrucție, prin care-i cerea să intervină, pentru a i se achita banii. În încheierea scrisorii spune biata dna Parien: „Nădăduiesc că sprijinul d-voastră îmi este câștigat, înțelegând că d-voastră nu veți putea tolera, ca oamenii veniți să-și desăvârșească studiile, să abuzeze astfel, de inima bună a Francezului!“

Prin urmare, iată cum studenții noștri, pătura reprezentativă a culturii românești, ne fac de răs în străinătate. Tristă idee își fac străinii despre noi, când îi jefuim în țară la ei și mare-i rușinea pentru Țara Românească că se recomandă în fața lumii, prin niște oameni, ce nu sunt decât pur și simplu „pungași!“.

Rușinea aceasta însă, nu se răsfrînge și asupra noastră, a studențimii române creștine, fiindcă colegii noștri ghidețari, nu sunt decât Jidani!

Se vede acest lucru din lista pe care a trimis-o d-na Parien, ministrului nostru, în care este specificat numele fiecărui student, adresa și suma ce datorează.

Iată ce spune lista: M. Binder — Cernăuți datorează 2196 franci francezi; Rabinovici — Cernăuți 1620 fr. fr.; Wald — Ițcani 810.30 fr.; Cugler — Cahul 305 fr.; Bleiberg — Siret (Bucovina) 1630 fr.; Steinberg — Cetatea Albă 881 fr.; Brambier — Storojineț 147.90 fr.; Buharevici — Chișinău 499 fr.

Se recunoaște ușor, că toți datornicii sunt fii ai poporului ales, Jidani sedea și nu-mi vine a crede că un student român creștin s'ar

fi putut preta vre-o dată la asemenea josnicie.

Noi, nu putem decât să regretăm și să compătîmim cu sinceritate pe biata văduvă din Toulouse, victimă a propriei sale bunătăți și sperăm că d. ministru al Instrucțiunii va lua măsurile necesare pentru a pune pe păgubasă în posesia banilor și a pedepsi exemplar pe acești reprezentanți ai tuturor murdărilor.

Acest buchet de pungăși Jidani, care și-a bătut joc de munca cinstită, a unei sărmane văduve de războiu, îl fac cadou acelora cari sprijiniți pe ideologia starpă a înfrățirii naționale — cosmopolite — să se convingă despre justa lor va-

Spicuri din »Imperialismul lui Israel«

De Roger Lambelin

Cețiți buni Români și vă dați seama de gravitatea problemei jidovești, ce trebuie rezolvită, pentru ca Românul să nu ajungă în țara făurită numai cu sângele lui, vită de muncă în puterea Jidanului crotropitor de țară.

Iată ce scrie Roger Lambelin, în cartea de mai sus apărută în 1924, introducere VII:

„Puterea lor financiară este formidabilă și ei știu să o întrebuinteze în mod minunat stăpânind presa și lojiile francmasonice; manevrând guvernele, opinia publică, adunările parlamentare, ei, Jidanii, și-au dobândit sprijinitori în toate părțile, în saloanele mondene ca și în politică, și au dobândit complici mai mult sau mai puțin conștienți:

Unii domni „luminători ai satelor“

S'a susținut și se susține la toate întrunirile cooperatiste că cooperarea nu progresează cu pași repezi din cauză că nu se face destulă propagandă cooperatistă.

Mă rog, dar cui se atribue această propagandă?

De sigur că acelora, care lucrează în cooperatie.

Însă aceștia trebuie să fie ajutați și de luminătorii satelor, ca de ex. de preoți, învățători și alții. Dar unii d-ni luminători ai satelor în loc să facă propagandă pentru progresarea mișcării cooperatiste, ei fac propagandă pentru stagnarea mișcării, spunând că băncile populare sunt întocmai ca niște cămătări evrei. Iată o întâmplare:

La Banca Poporală „Viitorul“ din Heciu-Nou, jud. Bălți, sunt

loare și despre calitatea înfrățirii ce am putea-o face.

Nu cred că există om, care în fața unei asemenea fapte mârșave să nu-și simtă sufletul plin de revoltă și indignare față de ticăloșia jidănească.

Eu mă aflu în fața unui adevăr de mult verificat, așa că nu prea mă surprinde faptul și nu pot să-mi astămpăr revolta, pentru moment, decât urând succes Arabilor, cari în mod practic, au înfruntat obrăznicia Jidanilor!

D. V. Ciohat.

(Din „Infrățirea“, revistă culturală-națională, a cercului studențesc băcăuan, nrul de 1. X. 1929).

de aceea se vorbește în Statele Unite de „frontul creștin al Iudaismului“.

La această constatare, făcută de un spirit ponderat, lipsit de orice pornire spre huliganism, întrebăm pe marii prieteni ai Jidanilor pe d-nii Vaida, Duca, Argetoianu, pe acești fruntași din „frontul creștin al Iudaismului“, ce zic despre această crescândă putere a Jidanilor, cari în toamna anului 1929 robesc țărănimea română prin prețurile de batjocură date pe cereale, în conformitate cu hotărârile luate în cine știe ce sanhedrin internațional? Aveți cuvântul domnilor, prieteni intimi ai dușmanilor României întregite, prieteni ai Jidanilor.

mai mulți „luminători ai satelor“, cari au luat bani cu împrumut și n'au plătit dobânzile din anul 1927.

Mă întâlnesc într'o zi cu unul din acești domni și îi zic:

— Domnule..., ce faci de nu vii la bancă să-ți aduci la curent datorita? — El îmi răspunde cu un ton ofensător:

— „Am să fac ceva și am să mă achit și de banca aceasta, că e mai rea decât un cămătar evreu.“

Am stat și m'am gândit cum de îl rabdă conștiința să rostească asemenea vorbe!...

Auzi?!... Cică e rea Banca Poporală?... Pentru ce?... Pentrucă l-a lăsat la voe, cu achitarea dobânzilor?...

Mai e nevoie de vre-un comentariu?

S. Crețu, cooperador

— Bălți —